



Kritika

Običajna, preizkušena očarljivost

Premiera v Lutkovnem gledališču Ljubljana:
Svetlana Makarovič: Vila Malina

UROŠ SMASEK

Režija: Svetlana Makarovič, Brane Vižintin (tudi animacijska priprava) / glasba: Svetlana Makarovič / glasbeni aranžmaji in "štof": Nino de Gleria / scenografija in likovna zasnova lutk: Iztok Bobič, Jože Lašič, Zoran Srdič. Nastopajo: Asja Kahrmanović, Urška Hlebec, Brane Vižintin, Miha Arh, Gašper Malnar.

Inventivno umetniško lutkovno ustvarjanje z intenzivnim raziskovanjem njegovih izraznih možnosti je v LGL, spomnimo, izrazito zaznamovalo že konec prejšnje sezone 2005 / 2006 in tudi začetek zdajšnje. Zelo neposredno, izvorno in hkrati očarljivo so se ga v treh preteklih premierah lotile kar tri ustvarjalke, znane kot raziskovalke lutkovnega medija: Alenka Pirjevec v Goskah kot zadnji premieri prejšnje sezone, nato Martina Maurič Lazar v drugi premieri od napovedanih šestih v zdajšnji sezoni 2006 / 2007, Poštarski pravljici (po istoimenski predlogi slavnega Karla Čapka), in Barbara Bulatovič v nedavni tretji premieri, tako imenovani učni predstavi Naredi mi lutko.

Po tako uspešno zastavljenem izvornem raziskovanju lutkovnega medija se to žal ni nadaljevalo vsaj še v tokratni četrti premieri - žal zlasti, ker je bila prva v tej sezoni na Velikem odru: Vila Malina po prijubljeni istoimenski predlogi slavne Svetlane Makarovič. A konec koncev, sodeč že po več prejšnjih lutkovnih uprizoritvah njenih prijubljenih besedil, niti ni bilo pričakovati bolj poudarjene uprizoritvene inventivnosti in izrazitejšje raziskovalnosti, tembolj pa običajno, toda zmeraj precejšnje in prepričljivo očarljivost, "začinjeno" z več ali manj preizkušene upornosti njenih neizčrpnih pravljličnih likov. Inventivnost, raziskovalnost in še kaj tovrstnega bi bilo pričakovati, recimo, vsaj od sprva napovedanega tandema že uspešno preizkušeni mlajši ustvarjalci, režiserke Ajde Rooss in likovnice Špele Trobec, ki naj bi - po napovedih umetniške vodje LGL Barbare Hieng Samobor še v začetku oktobra - uresničili Vilo Malino po dramatičiji Makarovičeve. Vendar sta pozneje, brez obrazložitve iz LGL, izginili iz ustvarjalske zasedbe predstave, zrežirala pa sta jo sama Makarovičeva in preizkušeni lutkar Brane Vižintin.

Prizorišče se zdi skoraj bolj realistično kakor pa izrazito pravljlično poudarjeno, z liljo levo in studencem med skalovjem desno. Podobno velja za likovno podobo likov sicer različnih lutkovnih tehnik, začeni z marioneto leteče naslovne junakinje. Bolj kot same lutke pa so izraziti njihovi animatorji in animatorke z dognano glasovno izvedbo nad vse različnih značajev, postopoma vse bolj prepirljivih in napadalnih, a tudi umikajočih se pred močnejšimi ob osvajanju sočne maline kot jedra sporov, češ čigava last da je.

Posebno pohvalo si zaslužijo tudi slogovno raznoliki songi, ki se bodo morda komu zdeli preveč drugačni oziroma premalo klasični ali spevni vsaj za tovrstno uprizoritev. Vendar vsebujejo prav tisto inventivnost in raziskovalnost, ki ne bi bili odveč (niti) v drugih plasteh uprizoritve.